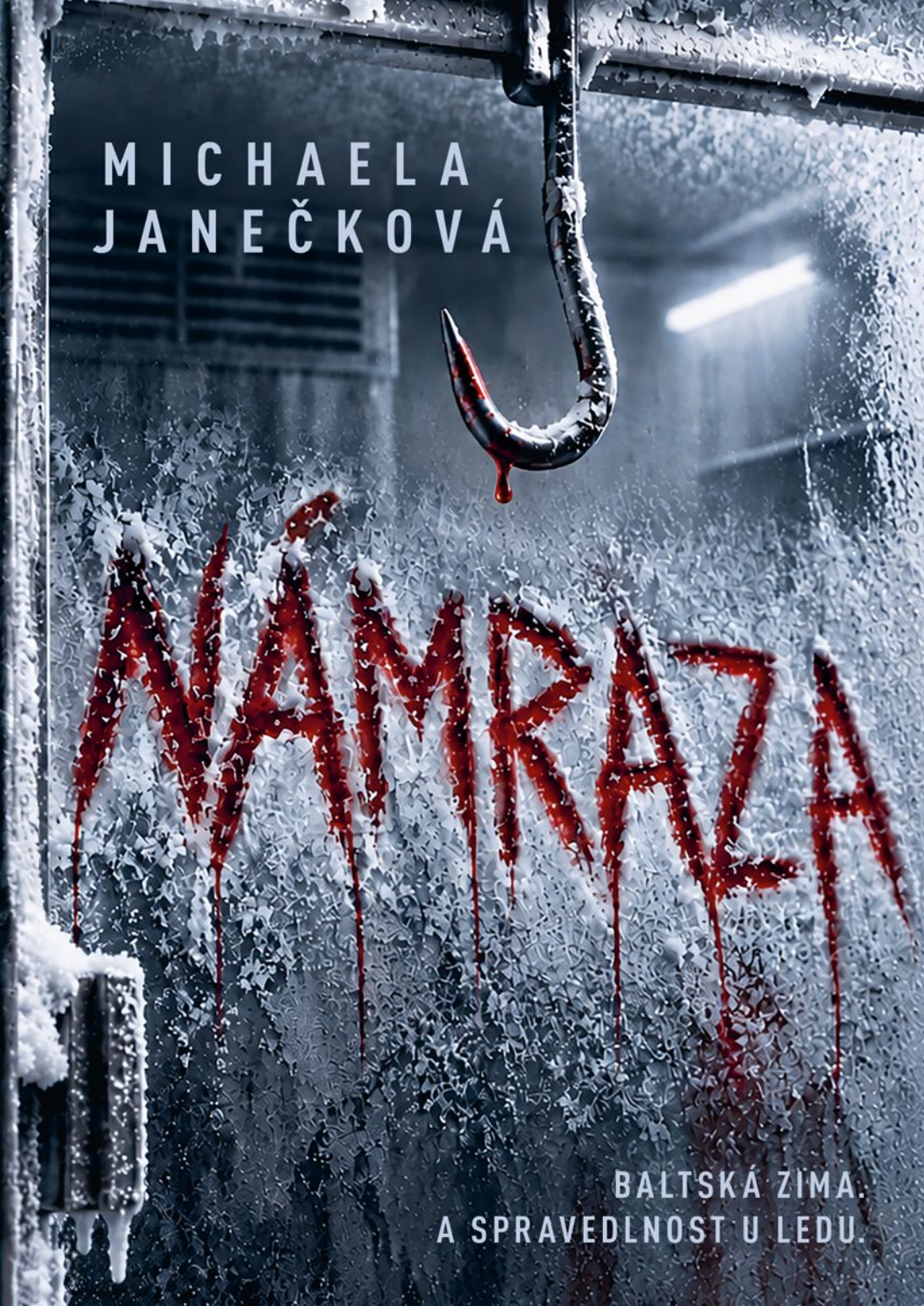
MICHAELA
JANEČKOVÁ
NÁMRAZA
BALTSKÁ ZIMA.
A SPRAVEDLNOST U LEDU.

COSMOPOLIS

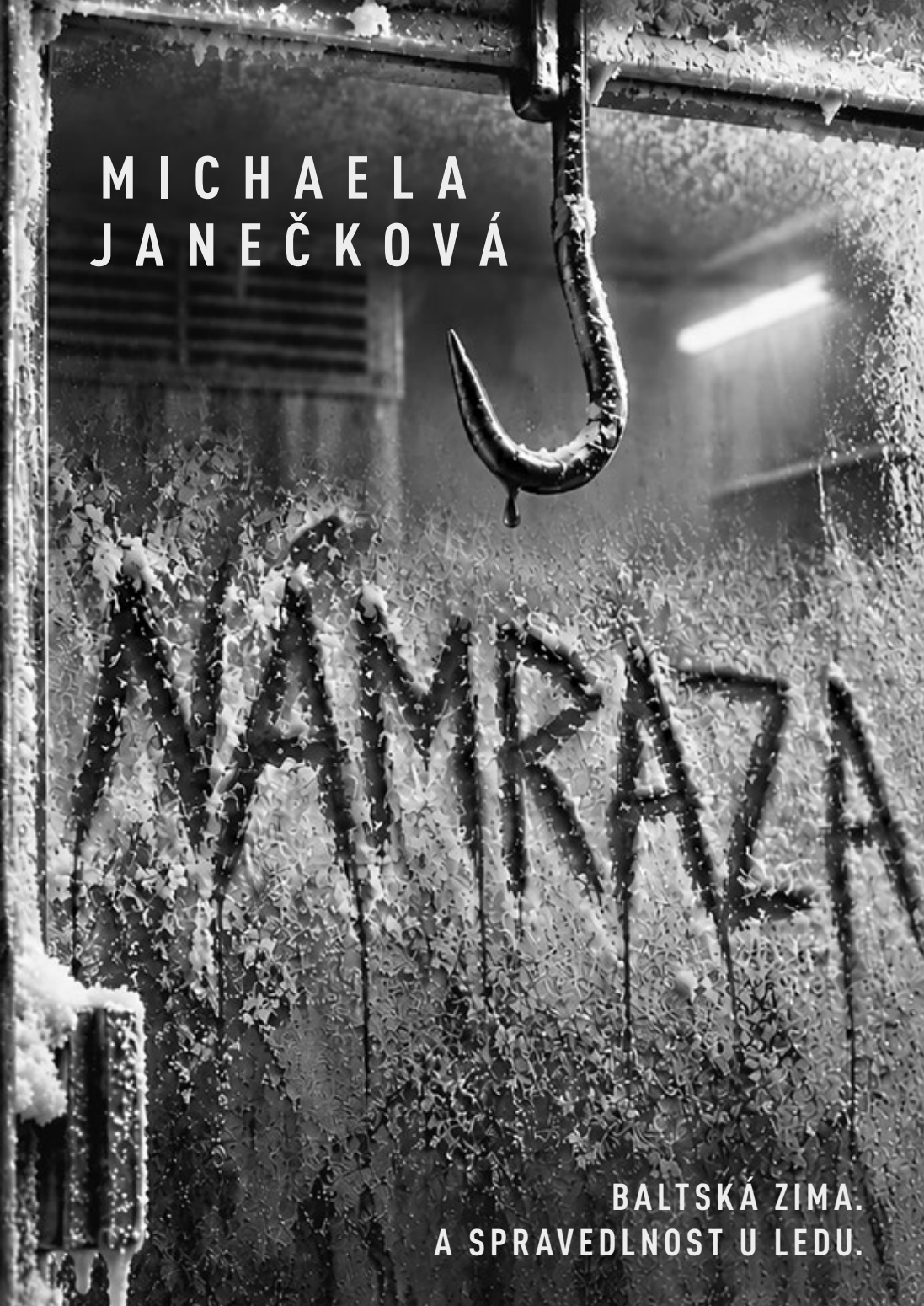
MICHAELA
JANEČKOVÁ
NÁMRAZA
BALTSKÁ ZIMA.
A SPRAVEDLNOST U LEDU.

Všechny postavy v knize jsou smyšlené.
Kromě Eda Sheerana. Ten je naopak úplně skutečný
a 12. července 2024 v gdańské Polsat Areně opravdu vystoupil.
Ale zase to teda není moc důležité pro děj.
Sorry, Ede.

Co si vybereš ty?
Maniakální spravedlnost,
nebo spravedlivého maniaka?

GDAŃSK

úterý 18. listopadu 2025

Jestli teď nezamaká, tak to určitě nestihne. Podle chytrých hodinek na jejím pravém zápěstí jí zbývaly přesně tři minuty. Lýtka už ji začínala pálit, jak se kyselina mléčná hlásila o slovo. Při každém výdechu se jí z úst vyvalila pára a ledový vzduch ji řezal do průdušek.

Pravdou teda je, že od začátku podzimu už tomu tréninku moc nedala. Ale může se jí někdo divit, když střídavě leje, mrholí nebo fouká vítr asi tak dva týdny v kuse? Dneska navíc padla na město mlha a začalo to pěkně přimrzat.

Měla zůstat radši v posteli a na tyhle ranní sportovní výkony se vykašlat. Beztak se teď budou nosit půl roku péřové bundy, tak je úplně jedno, jestli bude nosit velikost 38, nebo 40.

Stáhla si běžeckou čelenku ještě víc přes uši.

Stupidní baltský počasí.

Pokračovala Širokou ulicí a na nábřeží proběhla podchodem u středověkého Żurawu.

Znovu zkontrolovala čas.

Dvě minuty.

Přesně tolik zbývalo do momentu, než se supermoderní padací most přes řeku Motławu uzavře pro pěší, pak se zvedne a bude skoro půl hodiny téměř kolmo trčet nad městem.

To, aby tudy pro změnu mohly projet i větší lodě. Věděla, že jestli to prošvihne, přijde pozdě do práce. Nebylo by to totiž poprvé.

Míjela Černou perlu. Repliku pirátské plachetnice, která měla sice s Gdańskem asi tolik společného jako pizza s pirohy, nicméně u turistů to byl pořád hit. Tedy v létě. Teď byla galeona opuštěná. Jako všechno ostatní. Tohle sychravé pološero ale na druhou stranu trochu obrousilo hrany kýče, a i takový estét, za jakého se ona sama považovala, by musel uznat, že černá silueta lodi se všemi těmi stěžni a lany dodávala přístavní zátoce docela tajemný nádech.

Minuta.

Ruce.

Ruce vedou nohy, říkal jí vždycky táta. Když už nemůžeš, nemysli na nohy, ale zrychli pohyb rukou. Nohy se přidají. Zkusila zrychlit kmih paží, ale přišlo jí, že to fungovalo asi tak dvacet metrů. Tři schody dolů. Kamenné nábřeží v tomhle místě navíc pěkně klouzalo. Rychleji to už prostě nezvládne.

Ve vodě před mostem už čekal ve frontě na průjezd luxusní katamarán. Zbytek výhledu jí zakrývala robustní bílá loď z flotily společnosti Żegluga.

To dá.

Dá to. Minula téměř opadaný kaštan po pravé straně a rybárnu *Rybka na Wartkiej* po levé. Předběhne ještě tu babku s čivavou. A bude tam.

Vtom ale listopadové ráno prořízl zvuk varovné sirény. Typický klouzavý sextový akord, po jehož zaznění se lávka pro chodce z obou břehů zavírá. Kdyby na mostě někdo zůstal a neběžel opravdu rychle, čekal by ho zážitek podobný k nebi se zvedající přídi potápějícího se Titanicu, a to těsně předtím, než se kolos rozlomil na dva kusy. Rameno otevírajícího se mostu by ho zvedlo do výše zhruba čtyřiceti metrů, odkud by ho čekal pád přímo na strojovnu. Naštěstí obří kladka budila respekt i bez závory a značku zákazu vstupu nikdo neignoroval. Dokonce ani samotní Poláci, a to už je co říct.

Beata vztekle kopla do obrubníku, až ji konec vlastního blonďatého copu švihl do tváře.

„Do prdele!“

Přišourala se ke kovové závoře u paty mostu, opřela se o ni a protáhla si postupně obě achilovky. Nejhorší bylo, že svoje zaparkované auto, ke kterému potřebovala doběhnout, aby do práce přijela včas, odtud krásně viděla. Jenže teď na něj může z protějšího břehu už jenom koukat jako idiot. Během následujících pětadvaceti minut se k němu stejně nedostane.

Most se za zvuku varovného signálu a blikání žlutého výstražného světla začal zvedat. No, co. Aspoň má čas se pořádně protáhnout a vydýchat. A vymyslet nějakou výmluvu pro šéfa, proč zase nestihla poradu. Kdyby to aspoň nebyl takový kokot. Klasický slizký *Homo Sovieticus*, který si myslí, že ženská má stát doma u sporáku a neplést se chlapákům do byznysu. Nesnesla pocit, že mu možnost, aby se nad ni zase povyšoval, právě naservírovala až pod nos.

Natáhla ruce přes kovové zábradlí, jako by to byla baletní tyč. Sklonila hlavu a protáhla si záda. Na rtech a bradě ji studil nákrčník, mokrý od toho, jak přes něj vydechovala. Odtáhla si ho od obličeje, blíž ke krku. Zavřela oči.

Vtom se jí přímo za zády ozval výkřik, následovaný hysterickým ňafáním. Beata se tak lekla, až trochu ztratila rovnováhu.

„Bába pitomá, co tady ječí jak na lesy?! Nejdřív se tu s tím čoklem motá, vodítko natažený přes půl ulice… A tohle má být co?“ prolétlo jí hlavou. Důchodkyně ale nepřestávala a s čivavou v náručí vyděšeně ukazovala kamsi k nebesům.

Otočila se směrem ke zvedajícímu se mostu a spatřila to taky. Nejdřív to vypadalo, že je to obří kyvadlo. Na provaze zavěšeném na zvedající se mostovce visel velký igelitový kokon, ze kterého crčela voda. Zřejmě se za konstrukci zachytil nějaký kus rybářského bordelu. Kokon se pohupoval a otáčel pomalu dokola. Teprve když otočku dokončil, pochopila i Beata, na co se dívá.

Pod průhledným igelitem teď jasně rozpoznala ruce a nohy. Ale tam, kde čekala hlavu, byl jen… Uzel.

Igelit omotaný provazem.

Most konečně dosáhl nejvyššího bodu zdvihu a siréna ztichla.

Nad starým hanzovním přístavem se ve výšce několika desítek metrů houpalo torzo promodralého lidského těla.

❄ ❄ ❄

Stáhla okýnko a do auta se okamžitě navalil chlad. Vstupní kartu rychle natáhla ven k čipu od závory. Ta se ale ani nepohnula.

„Tak co je, kurva!“

Promrzlé prsty ji stále ještě brněly, i když už měla čtvrthodinovou cestu za sebou. Vrstva námrazy na předním skle ji ráno dost zaskočila. Letos poprvé ho musela škrábat.

Závora se konečně zvedla.

Příchozí hovor už po cestě dvakrát zamáčkla, jenže mobil se teď rozdrnčel znovu. Ráda by ho vytípla i potřetí, ale jelikož musela zavírat okno a projet pod závorou na parkoviště, už jí nezbyla volná ruka. Mobil tak vyzváněl dál. Silně uvažovala nad tím, jestli má ve svém věku zapotřebí předstírat, že je v 7:30 ráno schopná konverzace.

„Nechceš mi radši udělat kafe, místo toho, abys mě takhle zběsile naháněl?“ vysypala ze sebe Julia bez pozdravu, sotva se jí podařilo zastavit a hovor přijmout. Jestli něco nesnášela, tak to byla horečná aktivita hned po ránu.

„Obávám se, že dneska si dáme místo kávy spíš procházku, kotě.“

Marcin Janowski. Její jak služebně, tak i věkem mladší parťák. A jeden z mála lidí, kterému důvěřovala natolik, že před ním nemusela předstírat, že má všechno pod kontrolou. Třeba svůj život.

„Nech si to kotě laskavě. Jsem v kanclu asi tak za třicet vteřin. Kocoure.“

„Koukni se na WhatsApp, něco jsem ti přeposlal. Jdu dolů, počkej na mě u tý svojí splašený *Berušky*.“

Znovu zaklela a hodila telefon zpátky do kabelky. Řadicí páku posunula do polohy R a zacouvala na poslední volné místo u křoví. Už si za ty roky u policie zvykla na to, že její červená Toyota Aygo měla zhruba ob týden nějakou novou *super výstižnou* přezdívku.

Jí samotné to přišlo vtipné asi tak, jako prdět si na ruku. Žere to sotva čtyři na sto, servisáka to zná jen z vyprávění a v pohodě se s tím zaparkuje dokonce i v Galerii Forum (kde se sice počítá s tím, že tam lidi budou s auty parkovat, ale už ne s tím, že z těch aut budou taky vystupovat). Aygo je novodobý maluch. Co víc samotná dospělá ženská potřebuje? Otočila se k sedadlu spolujezdce, aby si vyndala z tašky kapesníky. Kapalo jí z nosu už asi tak třetí týden.

„No, pozdrav pámbu," zareagoval na její troubení Marcin, jakmile jí otevřel dveře.

„Můžeš mě nechat aspoň vystoupit z auta?! Nebo jste se dneska všichni už úplně posrali?"

„Ty jsi to ještě neviděla?"

„Ne, ale vzhledem k tomu, že seš natěšenej jak děcko na Mikuláše, tak tipuju, že někdo přepadl Żabku a vzal si tak pět rukojmích."

„No, skoro. Hele…" otočil k ní displej svého telefonu, přes který se táhla velká rozvětvená prasklina.

„Já přes ten tvůj bordel nic pořádně nevidím… To je padací lávka tady na Ołowiance? A co s ní?"

„Přibliž si to trochu."

„Co to tam visí za pytel?"

‚Můžeš hádat. Klidně třikrát. Technici už ho odřezávaj. A ty kapesníky vezmi s sebou. Já bych si je potom rád půjčil."

❄ ❄ ❄

Padací most a jeho nejbližší okolí policie okamžitě uzavřela. Protože jde o frekventovanou spojku do starého města, a to i mimo

sezonu, pomalu se tu hromadili čumilové. Ti šťastnější, co sem přišli až později, už na jeho konci viselce neviděli. A tak ve chvíli, kdy spatřili modro-bílou policejní pásku a kladku napůl pootevřenou, předpokládali, že most má jednoduše poruchu. Na obou stranách tak vypomáhalo několik měšťáků, kteří chodce odkláněli pryč a posílali do města jinudy.

„Horší flek už to být nemohl," utrousil komisař Marcin. O obecenstvo při zajišťování místa činu nikdy nikdo nestál. Prodrali se s Julií na kraj nábřeží, kde na ně už čekal kolega s člunem. Tělo se totiž nacházelo blíž k opačnému břehu. A protože přes most přejít nešlo, musel si vyšetřovací tým pomoct vlastním improvizovaným přívozem.

„Opatrně, dneska všechno klouže," podával jim ruku policista z lodi.

„Nazdar, Oleku. Díky."

Oba se snažili slézt po úzkém žlutém nábřežním žebříku a nastoupit na člun, aniž by ho při tom moc rozkývali.

Julia si všimla, že jejich kolega má pěkně ledové dlaně. „Ty jsi tu byl asi mezi prvníma, co?"

„To si piš. Vracel jsem se z obhlídky Westerplatte. Už jsem se těšil, až to přivážu k molu a půjdu na čaj. No jo, co naděláš," nastartoval a pomalým obloukem s nimi zamířil k druhému nábřeží.

„Ale já jsem tady dneska jen za Charona. Kdežto vám to teda nezávidím," otřel si zmrzlý nos o hřbet ruky a popotáhl.

Na místě už byli tehnici. U paty mostu kdosi vztyčil i mobilní ochrannou bariéru. Vzhledem k tomu, že hned vedle na nábřeží, v ulici Grodzka, stál čtyřpatrový cihlový dům s restaurací Port

Fromage a hned vedle něj hotel Chrobry se všemi okny otočenými směrem k řece, to ale byla zábrana spíš symbolická.

„Jestli se tady zdržíme, asi by to chtělo postavit nad tím stan," řekla Julia a kývla hlavou směrem nahoru, kde se vlnily záclony. „Protože jinak toho bude za chvíli plný TikTok. Nebo noviny. Nevím, co je horší."

„To si pište, že tady chvíli pobudeme. Nemůžou ho sundat. A taky jsme s tím čekali na vás. Protože… No, pojďte," hlídkující policista jim podal gumové rukavice a návleky.

„Jak to myslíte, nemůžou sundat?" povytáhl obočí Marcin. „On tam pořád visí?"

„Nevisí. Sklopili celý most a tělo položili vedle. Protože prej… Ale oni vám všechno řeknou."

Jakmile přišli blíž, viděli, že most byl už sklopený, ale ne úplně. Zůstal pootevřený zhruba na dva metry. Z ocelové konstrukce na konci mostovky viselo lano, které vedlo až k zabalené mrtvole. Jako jakási bizarní pupeční šňůra. Nad tělem, okolo kterého byla louže vody, se skláněli dva muži.

„Inspektor Julia Florek."

„Komisař Marcin Janowski. Dobré ráno."

Ukázali prokurátorovi i soudnímu lékaři služební průkazy.

Julia se snažila pod rouškami rozeznat nějaké známé tváře, ale neúspěšně.

„Už jsem měl i lepší," prohodil jejich směrem forenzní patolog. „Bogdan Żak, těší mě. Ruku si podáme jindy. Tak pojďte." Prokurátor si prsty opatrně stáhl roušku. „Jste tu brzo. Co zatím víte?"

„Jen že jde pravděpodobně o tělo muže, zavěšeného z mostu hlavou dolů," vzal si slovo Marcin. „Volali nám asi ve čtvrt na osm, tak jsme rovnou vyrazili. Jsme tu za rohem."

Prokurátor pokýval hlavou. „Vidíte, to mi nedošlo. V centru tohle neděláme úplně často. Obávám se ale, že to, že jste to měli blízko, bude bohužel asi jediná dnešní pozitivní zpráva."

Doktor si přiklekl vedle těla a odhrnul část igelitového kokonu. „Tady jsem to po zdokumentování původního stavu prořízl, abychom viděli alespoň něco. Nicméně k nám ho převezeme tak, jak je, abychom nabrali i stopy z té folie."

Julia nejprve spatřila tmavé chlupy na hrudi, skrz které prosvítala nafialovělá kůže. Oči automaticky na těle hledaly ránu. Po kulce, noži, čemkoliv.

„Zaprvé bych lehce poupravil informaci, že tělo bylo nalezeno hlavou dolů. Protože žádnou hlavu nemá," patolog poodhrnul igelit ještě o kousek víc, aby oba dobře viděli pahýl krku.

Byl uříznutý tak dokonale rovně, že zbývající torzo připomínalo figurínu.

„Muž, pravděpodobně třicet až čtyřicet let. Hlava byla oddělena profesionálním způsobem, pomocí velmi ostrého náčiní. Možná kotoučovou pilou, nebo něčím podobným. Na to se mrkneme pod mikroskopem. Zatím mě neberte za slovo. Zbytek těla se zdá nepoškozen, žádné očividné vpichy na rukou, ale k tomu vám teď víc neřeknu. Každopádně, co je pro vás důležité, je tohle." Patolog natáhl ruku pod hrudník a zapíchl prst v modré rukavici přímo na solar. Břicho se ani nepohnulo.

„Je zmrzlý na kost."

Marcin si přitáhl bundu těsněji ke krku. „To kvůli tomu, že v noci mrzlo? Nebo jak dlouho v té vodě teda byl?“

„Zkontrolovali jsme, že most dnes fungoval jako obvykle,“ vzal si slovo prokurátor a v galerii svého telefonu našel fotku jízdního řádu, podle kterého se most v tuhle roční dobu sklápí a zvedá. Otočil dlaň s telefonem tak, aby Julia s Marcinem dobře viděli na displej. „To znamená, že v jedenáct večer se kladka zvedla naposledy, pak se sklopila a od 23:30 zůstala normálně v provozu pro pěší. Celou noc. Až do sedmé hodiny dnes ráno. V 7:00 se zvedla nahoru a vytáhla z vody na laně tady tu nádheru. A to před zraky všech lidí, kteří tudy chodí ráno do práce.“

Když viděl, že si oba snímek cedule prohlédli, schoval telefon zpátky do náprsní kapsy u bundy.

Julia si teprve teď všimla, že na klopě kapsy má ten člověk připnutou jmenovku. *Norbert KOBAK*, *Okresní prokuratura Gdańsk.* Pod tím pak menším písmem *Vedoucí oddělení vojenských záležitostí*. Zajímalo ji, proč se jim nepředstavil. Měli by ho snad znát? Choval se rozhodně suverénně.

„To znamená, že ten, kdo to sem zavěsil, to musel udělat v tom rozmezí od půl hodiny před včerejší půlnocí, do dnešní sedmé ráno. To je jediný časový úsek, kdy je most dole a nehýbe se s ním,“ pokračoval.

Vojenských záležitostí.

Julia se snažila soustředit na to, co jí prokurátor říká, ale nemohla přestat myslet na to, co u mrtvoly v centru města ksakru dělá člověk specializující se na vyšetřování v armádě.

„Jenže to se bavíme o instalaci toho těla," patolog, který stále ještě nad torzem klečel, k nim vzhlédl. „Pokud bych si měl pomoci, řekněme, uměleckou terminologií, pak vám tady pachatel uspořádal pompézní výstavu. Ale samotný exponát byl rozhodně připraven dříve," doktor Żak vstal a pokynul rukou směrem k řece Motławě.

„Voda má 6 stupňů. V noci sice mrzlo, teplota vzduchu spadla zhruba k minus dvěma stupňům, ale to nevysvětluje tohle."

Natáhl se ke kufříku se svými nástroji, vzal do ruky digitální bezdotykový teploměr a namířil ho na hrudník oběti. Po pár vteřinách přístroj zapípal a na modrém displeji se ukázala naměřená hodnota.

Minus 5 stupňů Celsia.

Marcin se s povytaženým obočím podíval na Julii. „To ležel někde v márnici, ne?"

„Nevylučuju to. Rozhodně si pobyl někde v chládku. A to se, upozorňuji, bavíme o teplotě na povrchu těla," poznamenal patolog a odložil teploměr zpátky do nerezového kufříku. „Uvnitř může mít i míň. Už teď ale můžu říct, že se rozhodně nenacházíme na místě činu, ale pouze na místě nálezu těla."

„Přibližná doba smrti?" zeptala se Julie, byť tušila odpověď.

Doktor zavrtěl hlavou. „Nechtějte to po mně, střílel bych úplně od boku. Uděláme analýzu poškození tkání a až podle toho zkusíme určit, jak dlouho si poležel v mrazu, a co se mu vlastně stalo. Může to být v podstatě cokoliv mezi několika dny i několika lety."

Marcin zprudka vydechl. „No, do prdele. Teda pardon, pánové. A dámo. Ale mám pocit, že tohle snad teda už horší být nemůže.

Máme tu týpka bez hlavy, všem na očích, nevíme ani, kdo to je, jak dlouho je po něm, natož kde se mu to stalo. Není tu ani kapka krve, a kdyby byla, předpokládám, že se to ve vodě skvěle opláchlo. Výborný."

„Asi bych nepoužil tak přímočarý slovník, pane kolego, ale pěkně jste to shrnul," doktor se trochu vyklonil doleva a zamával komusi, kdo stál Marcinovi za zády. „A, už jsou tady s tím klínem."

„Klínem? Jakým klínem?" nechápavě se zamračila Julie. Jakmile se oba vyšetřovatelé otočili směrem, kterým se patolog díval, viděli přicházet dalšího technika v bílé kombinéze. V pravačce nesl kus dřeva a v levé se mu pohupovala palice s gumovou hlavicí.

„Dřevěným klínem. Tím to snad už půjde sundat."

Julia popošla směrem k částečně sklopenému mostu a snažila se s přimhouřenýma očima rozeznat, jak je tam tělo uchyceno. Spodek mostovky byl hladký, tudíž nebylo možné tam cokoliv zaháknout nebo přivázat.

Prokurátor ji následoval.

„Jestli hledáte nějaký hák, madam, tak ten tam není."

„No shit, Sherlock," pomyslela si Julia, ale nahlas neřekla nic. Jen přikývla a nechala pana důležitého z okresní prokuratury užít si velké finále.

„Na konci toho provazu je magnet. Velmi silný, neodymový magnet."

VITEBSKÁ OBLAST

SEVER BĚLORUSKA

úterý 18. listopadu 2025

Načervenalá zemina mu za tyhle dva dny už ulpěla úplně všude. I na podrážkách jeho na míru ušitých kotníkových chelsea bot v koňakové barvě. Dokonce i na vnitřních stranách nohavic. Jeho stříbrné BMW X1 bylo zvenku i zevnitř zasviněné tak, jak to dokáže jen tohle jediné místo.

Hlybokaje.

Sám si znovu kladl otázku, jestli to, co cítí ve chvíli, kdy sem přijede, je spíš pohrdání, nebo jakási zvrácená fascinace. Fascinovalo ho, jak tak nechutné místo může generovat tak obrovské množství peněz. Vlastně až nechutné množství. Vcelku symbolické.

Když v podniku začínal, vytáčelo ho, že se musí občas zasvinit, aby se měl dobře. Teď už byl zvyklý. Lepší se ponořit do bahna na týden, aby pak mohl zbytek roku kráčet po koberci. Jsou lidi, co se bahnem brodí dnes a denně. Tím metaforickým, i tím úplně reálným. Třeba i tady.

Těžba rašeliny je hnusná, špinavá věc. Navíc v téhle prdeli, kdesi v běloruských močálech. Člověk by musel být úplný blázen, aby si nad tím vším při první příležitosti neumyl ruce a netlačil se do managementu.

Nemohl si pomoct, ale právě lidmi, co se nedokázali z bahna vyhrabat celý život, nekonečně pohrdal. Nebral to tak, že jeho úspěch je vykoupený jejich každodenní dřinou. Byť to takhle na potkání tvrdil.

I jim.

A empaticky dodával, jak si jejich práce váží.

Ani náhodou!

Hnusili se mu.

Špinavci.

Musel se přemáhat, aby se tady na ty místní makáče vydržel vždycky dva dny usmívat.

Jak tam tak stál, obcházel auto a prohlížel se, našel dokonce jeden rezavý cákanec na spodním lemu svého vlněného kabátu.

Až se v pátek vrátí do Płocku, bude muset hned zajet do té myčky v obchoďáku Mazovia a připlatit i hloubkové čištění interiéru. A s tím kabátem pošle asistentku do čistírny. Beztak tam ta krasava teď hovno dělá, tak ať se trochu proběhne. Jak se tohle mazlavé bahno kamkoliv zažere, je to děs. Zvlášť takhle v půlce listopadu. Nehodlá pak jezdit na jednání jak nějaká zabahněná šmucka.

Už osm let se mu dařilo dokazovat, že úspěšný obchodník se zemědělskými hnojivy nejezdí v traktoru se zahovněným valníkem. Jezdí totiž maximálně dva roky starým bavorákem. A to

jenom na služební cesty. Na víkendy měl v garáži ještě gétéčko od Mustanga. Samo sebou černého. Nikdy nepochopil, jak na sebe může někdo dobrovolně strhávat pozornost lakem v nevkusných výrazných barvách. To nebyl jeho styl. Mnohem radši vyznával taktiku šelmy. Operuj tak tiše, ať ten, po kom jdeš, o tom nemá ani tušení. A pokud tě v poslední chvíli zpozoruje, už jsi tak blízko, že je pro něj stejně pozdě.

Jenže dneska ho čekala jiná schůzka.

Dneska se nepotká šelma a kořist, ale spíš levhart s jaguárem. Ideálně by se on potřeboval domluvit s druhým predátorem v jednom revíru, jestli by svoji kořist nemohli sdílet. A energii a dravost věnovat spíš tomu, aby se společný revír rozrůstal.

Zhruba před osmi lety tohle obří rašeliniště koupila česká firma Orga CS. Evropská dvojka na trhu se zemědělskými substráty a hnojivy. Devadesát procent kyselého substrátu, do kterého se na tomhle kontinentě sázejí keře kanadských borůvek, je zabalených do pytle s logem téhle společnosti. Vždycky, když si tohle uvědomil, musel nevěřícně zakroutit hlavou. Je to úplně šílené, jak moc se během jedné generační výměny proměnilo spotřebitelské chování.

Moc dobře si pamatoval, že když byl ještě děcko, pro borůvky se chodilo jednou v roce s kýblem do lesa. Ne, kurva, do obchodu. A rozhodně ne třeba v lednu. Taky nebyl absolutně nikdo, kdo by tehdy byl ochotný za třicet deka borůvek v tenké plastové krabičce zaplatit 18 zlotých. Stejně jako za cigára. Dneska na tebe pomalu klepe sociálka, pokud děckám denně nekoupíš čerstvý borůvky. Než měla jeho ségra rodinu, vždycky si myslel, že největší

výdaj za mimina jsou plíny a mlíko. Omyl. Jsou to maliny a borůvky, ty vole.

Vůbec si nevybavoval moment, kdy se tyhle komodity staly úplně běžnou součástí nákupu. O avokádu, nebo papírových kuchyňských utěrkách nemluvě. Na co si ale vzpomínal přesně, bylo, že první hobbymarket se postavil ve vedlejším městě, až když mu bylo okolo třinácti let. Dneska už skoro sci-fi. Zahrádkářská sezona jeho babči rozhodně nezačínala tím, že by v dubnu naběhla do Castoramy a na vozík naskládala pět pytlů s ideálně prokypřeným substrátem. Dobrá hlína se nekupovala, ale tvořila trvalým opečovávání zahrady.

Taky by ještě před dvaceti lety bylo naprosto nemyslitelný, aby nějací Čecháčci skoupili jedno celé běloruské rašeliniště o rozloze nějakých osmi set hektarů.

„Tisíc fotbalových hřišť," říkal s oblibou jejich obchodní ředitel. A stejně nemyslitelný bylo, že on, zástupce jejich polského konkurenta aktuálně vlastněného jedním z nejvlivnějších byznysmenů Polska, jim jednou bude nabízet, že od nich v tomhle těžebním závodě koupí podíl.

Podíval se na hodinky. 9:48. Ještě chvíli počká tady u lesa, a pak teprve přejede k bráně závodu, kde se mají sejít. Nechtěl tam dorazit moc brzo, aby to náhodou nepůsobilo dojmem, že mu na setkání extrémně záleží. To by nebyla úplně ideální vyjednávací pozice.

Vtom mu v kapse kabátu zavrněl telefon. Na displeji vyskočil známý kontakt. „Ale, ale. Vypadá to, že pan *Kovář* už je nedočkavý," řekl pobaveně místo pozdravu.

„No, čau, asi jo, jeho obchoďák mě nahání už od včerejška. Jak jsi na tom?“ ozvalo se na druhé straně.

„Teď tam jedu. Na desátou. Jestli mě pošle do prdele hned, tak ti zavolám zpátky klidně za půl hodiny. Jestli volat nebudu, pravděpodobně to jde docela dobře.“

Na přezdívku *Kovář* byl obzvlášť hrdý, protože ji sám vymyslel a docela se chytla. Jak taky jinak říkat oligarchovi, co ovládl většinu oceláren v zemi. A dávno nejen ty. Jestli někdo dokázal kout železo byznysu, dokud žhnulo, a to nejen v metalurgii, ale i v chemičkách a v rafineriích, byla to tahle devadesátková godzila.

„Dobrý, tak domluveno. Zatím to teda asi tolik nehoří, protože se pan velkoprcíř furt ještě nevrátil z toho Cancúnu, kam se uklidil před těma otravnýma redaktůrkama. Zatím má prej pořád ještě vypnuto, ale čekáme, že se nahodí každým dnem, a to je pak vždycky tempo z nuly na sto. Nemusím ti zdůrazňovat, že NE není nahoře očekáváno.“

„To jsem samozřejmě pochopil už z tý schůzky v srpnu, jak jsme se sešli v tom VIPu v Polsat Areně.“

„Ne, že to v tom Bělomrdsku pohnojíte, pane hnojivář,“ bylo zřejmé, že kolega se na jeho účet výborně baví.

„Jdi do prdele,“ rozloučil se vřele. Znovu kouknul na hodinky. 9:54. Tak teď to vypadá, že tam dokonce přijede o dvě minuty později. No co, to taky není na škodu. Jen ať vidí, že se z toho jejich impéria neposere.

Sedl za volant a nastartoval. Řadicí páku hodil do polohy drive.

Už se viděl doma.

Zvažoval, kudy pojede zpátky. Jestli dobře slyšel moderátorku v rádiu, tak zrovna včera, 17. listopadu, konečně Poláci znovu otevřeli dva hraniční přechody. Kružnicu Białostockou a Bobrowniki. Jeden po čtyřech letech, druhý po dvou. Diplomatické vztahy se zřejmě lehce oteplily. To se mu dost hodilo, protože z jediného dosud funkčního přechodu Brest-Terespol už začínal šedivět.

Nejradši by to vzal severní cestou. Na Vilnius. Projet přes kus Litvy a pak domů přes průsmyk Suwałki. To bývalo kdysi skoro o hodinu kratší. Jenže Litevci hranici s Ruskem B, jak se Bělorusku někdy přezdívalo, v říjnu neprodyšně uzavřeli. Paranoidní pomatenci. Kvůli pár meteorologickým balonům s pašovanýma cigaretama. Dokonce si tak sami odřízli zhruba tisíc kamionů s litevskou značkou. Ty tu doslova uvízly.

Šílený.

V tomhle ohledu měl docela kliku. Jeho nikdo nikde nedržel. Tak jako tak ho ale čekalo deset hodin za volantem.

Minimálně.

Rozhodně by radši popíjel daiquiri někde v Karibiku.

„Tyhle služební výpravy na východ mě fakt jednou zabijou," povzdechl si.

❄ ❄ ❄

„Aha, takže to není zas tak speciální věc."

Julia pootočila monitor svého počítače tak, aby na něj viděl i Marcin. „Zadala jsem do Googlu heslo *neodymový magnet*, a tohle je hned první, co mi vypadlo."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Námraza*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.